

Jeden z nich, s čokoládovými očima a měkkým růžovým nosem, se k nám zvolna přiblížil.

Byla to samička a můj jednorožec se k ní rozběhl a otřel se o její bílou srst. Nosíkem ji pohlادil po tváři. Věděla jsem, že je to jeho maminka.

Nedalo se nic dělat, museli jsme se rozloučit. „Nezapomeň na mě, prosím,“
zašeptala jsem mu do hedvábného ouška a pevně ho objala.

